

- Госпоже Славчева, запомнете от мене едно: до година през месец септември ще срещаме русите тук, на границата в Добруджа!..

Искях да повдигна самочувствието ѝ, понеже непрекъснато манифестираше своето русофилство. Идваха у тях непример рещ. тинци, майстори, и на едного, когото знаехме, че е комунист, открито казваше:

- Сега ние сме едно с комунистите...

На моите думи г-жа Славчева живо реагира:

- Как? От къде го разбра?

- През септември... - повтаря аз - ... така го пресметнах.

Тя се заредва, но в същото време пребледня. Повече нищо не казва.

В този момент се обади Буров:

- Пелеевев, това не може да стане... Име договор със Съглашението, че русите няма да минат на юг от Дунава...

Комиджийски и Вуйков забрехме играта и неострижа слух.

- Господни Буров - така се обръщам към него в присъствието на други хора, - вярвате ли, че този договор от страна на русите ще бъде изпълнен?

- Това не знам, нито може да кажа...

- Вижте, г-н Буров, русите да дойдат до нашата граница и да не минат в България - това трябва да си го избиете от ума. Вие чухте какво казах на г-жа Славчева - че догодина през септември ще срещаме руските войски на нашата граница в Добруджа.

- Това не знам - повтори Буров. - Аз Ви казвам, че има договор...

- Не знам има ли или няма договор, но така се развиват събитията, че никой може да не дойдат и ние не можем да не ги приемем..

Аз не само виждах как се развиват събитията, но имах и връзка с комунисти: те вече чакаха този момент, имаше в България изве-